

поразкопах смързналия сняг, погризнаха от зеленото есенно жито под него и се разделиха.

В селото беше тихо. Огньовете угаснаха. Чувахе се само плач на дете из една къща.

Заю-баю доскача до гумното. Там намери други двама другари. Поигра той и с тях на голото гумно, пояде овес, изронен край сламата, възкличи се след това по преспата върху покрива на кошарата, прескочи през плета и тръгна към леглото си.

На изток се зазори. Звездите почнаха да намаляват и още по-гъста пара се понесе над земята. Селото се събуди. Жените тръгнаха за вода, мъжете станаха да хранят добитъка, децата заплакаха. По пътя тръгнаха пътници и запrikaзваха високо.

Заю-баю прескочи през шосето, стигна до леглото си, избра ново място, разкопа снега, легна заднешком в новата дупка, сложи уши на гърба си и заспа с отворени очи.

Превел Ал. Спасов

Снежинки

Падат ситнички снежинки
От небето потъмняло —
По равнини и рътлини
Всичко бяло-побеляло!...

Падат си снежинки бели!
И покриват равнините
И ни викат: „хей дечица,
Пригответе си шейница!“

Трайко Симеонов